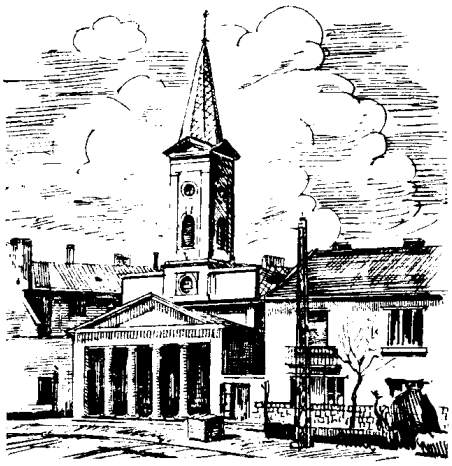

Újpest-Belsőváros

2008. 03. 16.

Virágvasárnap

Nyikos András legátus

VIRÁGVASÁRNAPI TÖRTÉNET

Olvasandó (lectio): Mt 21,1-9

Alapige (textus): Mt 21,6

A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Szeretnénk örülni és vigadozni ezen a napon. Legfőképpen azért a csodáért, hogy elküldted Fiadat ebbe a világba, Aki kihozott bennünket a bűnnek átkából. Szeretnénk ünnepelni Őt, úgy, mint akkor virágvasárnapon az emberek sokasága. És olyan jó lenne, ha ezt nemcsak egy napon tennénk. Nemcsak pillanatokat tenne ki ez az ünneplés az életünkben, hanem folyamatosan jelen lenne. De olyan jó lenne, hogyha nem követnénk a sokaságot abban, amikor egy hét múlva már „feszítsd meg!”-et kiáltottak. Jó lenne, ha mi nem kiáltanánk a tömeggel ezt. Mert látod, Urunk, hogy mindannyiszor azt kiáltjuk, hogy „feszítsd meg!”, amikor, nem a Te akaratodat teljesítjük. Megfeszítjük a Krisztus Fiát magunkban. Azért kérünk, hogy hadd tudjunk téged követni, hadd tudjuk a Te akaratodat követni. És nemcsak a legnagyobb ajándékodért, hanem minden ajándékodért hálát szeretnénk adni: az ünnepekért és a hétköznapokért, az örömökért, amiket adtál nekünk. De azt is látod, hogy sokszor az örömünket is beárnyékolja sok minden, fájdalom, szomorúság vagy a gyász. Kérünk különösen azokért, akik most ezekben vannak. Adj

nekik vigasztalást, és adj nekik erőt, hogy újra át tudják élni a legnagyobb örömet, ami a Veled való közösséget jelenti. Kérünk, hogy segíts minket a mai alkalommal is, hogy meghalljuk a Te szavadat, a Te hozzánk érkezett üzenetedet. Nyisd meg a szívünk, és add, hogy válaszolni is tudjunk a Te szavadra.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek!
Jézus bevonulása Jeruzsálembe az Ő földi életének egyedül álló eseménye. Ehhez hasonlót nem találunk a születésétől kezdve, egészen a haláláig, sőt aztán, a feltámadása után sem. Nem látjuk azt, hogy emberek sokasága ünnepelné Őt, emberek tömegei dicsőítenék Jézust. Dicsősségben volt része, hiszen Ő nemcsak az Atya dicsősségére élt, hanem ebből a dicsősségből maga is részesült. Megmutatkozik ez akkor is, amikor megkeresztelkedett, vagy a megdicsőülés hegyén, amikor a felhőkből hang hallatszott: *Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm.*(Mt 3,17) (Vagy ahogy Jézus megfogalmazza halála előtt a főpapi imádságban: *Atyám eljött az óra, dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged.* (Jn 17,1) Az Atya megdicsőítette a Fiút, de ennek csak néhányan voltak tanúi. Most ebben a történetben viszont azt látjuk, hogy nemcsak néhányan a tanúi Jézus megdicsőülésének, hanem a sokaság. És nemcsak a tanúi ennek, hanem ők maguk is csatlakoznak a dicsőítéshez. Ruháikat a földre terítik, levágott ágakat szórnak a lába elé, és a szavaikkal is ünneplik Őt. Az emberek dicsőítik Jézust. Életének ez egy kiemelkedő eseménye.
Azonban a virágvasárnapi történetnek nemcsak Jézus és az Őt dicsőítő emberek a szereplői, hanem szereplői a tanítványok is. Olyan jó látni, hogy miközben életének ezt a fontos eseményét éli át vagy készül rá, Jézus nem feledkezik meg a tanítványairól sem. Bevonja őket az eseményekbe, mégpedig úgy, hogy ők is részt vegyenek, részt vehessenek az eseményekben. Elküldi őket, hogy hozzák el a szamarat csikójával együtt. De ő ezt nem kényelmességből mondta, nem azért, mintha ő ezt nem tudta volna megtenni. Hogyha, egy jól működő mester–tanítvány viszonyra gondolunk, azt hiszem, hogy egyértelmű, ha a mester valamit kér a tanítványoktól, akkor a tanítványok nem kényszernek érzik azt, hanem megtiszteltetésnek. Azt olvassuk, hogy a tanítványok elmentek és úgy tettek, ahogy Jézus parancsolta nekik. A „parancsol” szót kicsit másképp is lehetne fordítani; az eredeti szó alapján azt is mondhatnánk, hogy megbízta őket. Jézus megbízást adott a tanítványainak. Elküldte őket.

Ennek a történetnek kapcsán most a tanítványok küldetéséről szeretnék szólni. Először gondolkozzunk el azon az egyszerű tényen, hogy az elhívott tanítványok egyben az elküldött tanítványok is. Másodszor azon, hogy ők hogyan is töltik be ezt a küldetésüket. Végül pedig vizsgáljuk meg azt, hogy mi lesz a következménye annak, hogy a tanítványok teljesítik küldetésüket.

Jézus Krisztus, amikor megkezdte nyilvános szolgálatát, tanítványokat hívott el maga köré. Vannak, akinek az elhívásáról pontos leírás találunk az evangéliumban. Kit a halászháló mellől, kit a vámszedő asztal mellől hívott el Jézus, és persze sokak elhívásának történetét nem ismerjük, nem ismerjük a körülményeket, ahogyan Jézus elhívta őket. Nagyon szeretem az egyik, Jézus életét bemutató filmnek azt a jelenetét, ami jelképesen, kicsit szimbolikusan azt mutatja, hogyan hívta el Jézus a tizenkét tanítványát. A tanítványok körbeállják. Ő mindanyuikhoz odalép, nevükön szólítja és átöleli őket. Milyen szép ez a kép és mennyire beszédes!

Természetesen nemcsak az akkori tanítványait hívta el Jézus, hanem a mostaniakat is. Mi magunk is az Ő tanítványai vagyunk, az Ő elhívott tanítványai. Nem tudom, hogy azok, akik itt vannak, hogyan élték meg az elhívásokat? Mindannyian más történetet mondhatnánk el. Lehet, hogy mi nem hagytuk ott a foglalkozásunkat mikor Jézus elhívott bennünket. Lehet, hogy utána egészen másképpen végeztük azt a foglalkozást. Lehet, hogy nem rögtön álltunk fel az asztal mellől, ahogy Máté tette. Készségeink voltak, és sokáig tartott, mire elindultunk Jézus után, de aztán mi is felálltunk. Az is lehetséges, hogy mi is leborultunk, ugyanúgy, mint Péter borult le a csodálatos halfogáskor Jézus lábai előtt. Lehet, hogy mi is ugyanazt mondtuk, mint ő: *Uram, távozz tőlem, mert bűnös ember vagyok*. (Lk 5,8) Nem ismerem a körülményeket, az elhívásunk körülményeit. De talán mindannyian elmondhatjuk, hogy odalépett hozzánk Jézus, nevünkön szólított, és átölelt bennünket. Jézus elhívta a tanítványait, de ez az elhívás nem pusztán önmagáért való volt. Azért hívta el őket, mert küldetést akart nekik adni, mert feladatot akart rájuk bízni – és ez már a kapcsolatuk legelején világossá vált. Jézus elküldte a tanítványait, hogy betegeket gyógyítsanak, tisztátalan lelkeket űzzenek ki és mindehhez pontos utasításokkal látta el őket. Ebben a történetben pedig mit látunk? Ismét elküldi a tanítványait, azért, hogy hozzanak el egy szamarat a csikójával együtt. Mindezek a feladatok azonban a legnagyobb küldetésre készítik fel a tanítványokat.

A legnagyobb küldetést is Jézus maga fogalmazza meg, amikor így szól: *Menjetek el, és hirdessétek: elközelített a mennyek országa*. (Mt 10,7) A

tanítványoknak tehát küldetésük van, az, hogy képviseljék Urukat a világban, hirdessék a szavait, a tetteit. (vö. Mt 28,18-20)
Nekünk is küldetésünk van; ugyanaz, mint az akkori tanítványoknak: képviselni Őt, az Ő követeként élni ebben a világban, rámutatni és hirdetni azt, hogy elközelített az Isten országa Jézus Krisztusban. Azt mondtam az elején, hogy gondolkozzunk el azon az egyszerű tényen, hogy az elhívott tanítványok egyben elküldött tanítványok is. Egyszerű tény, de ha ezt az egyszerű tényt figyelmen kívül hagyjuk, akkor az életünk értelmét nem látjuk meg, az életünk értelmét nem találjuk meg. Nagyon szépen fogalmaz az egyik erdélyi költő, mikor ezt mondja: „Két kiáltás közben reszket a röpke emberi lét, egy-egy síkoly a kezdet és a vég”. Mennyire nem mindegy, hogy a két kiáltás között hogyan telik az életünk! Hogyan telik az az idő, amit itt, a földön eltöltünk. Attól kezdve, amikor először felsírunk, addig, amíg kiszakad belőlünk az utolsó kiáltás, talán hangtalanul. Így folytatja a költő: „Nem a véletlen és a szükségszerűség végzet játéka vetett ki a fényre, hanem gyengéd atyai kéz fektetett anyám ölébe.”
Mennyire nem mindegy, hogy felismerjük-e ezt! Hogy nem a véletlen az, ami idesodort bennünket, hanem az Isten és az Ő Fia által adott küldetés. Ráébredünk-e arra, hogy küldetésünk van ezen a világon? Hogyha nem, akkor mi is úgy fogjuk gondolni és érezni, ahogy a XX. századi egzisztenciális filozófusok érezték, gondolták és ki is mondták, hogy az életünk nem más, mint a semmibe kitett lét.
Valóban ennyi lenne az életünk? Hiszem, hogy nem. Küldetésünk van, mindannyiunk számára ugyanaz és mégis más, mert ezt az ugyanolyan küldetést mindannyian másképpen éljük meg. Családban, munkahelyen, és a nemzetünkön belül is, ugye nemcsak nemzeti ünnepünk másnapján, hanem minden napon. Fontos gondolnunk arra, hogy küldetésünket egy nemzet tagjaként éljük meg. Jézus Krisztusnak nemcsak tanítványai, hanem magyar tanítványai vagyunk.
„Küldetésben”**,** ezt a címet adtam az igehirdetésnek készülés közben. Hiszen küldetésben élünk, ezt vállalnunk kell, felelősen, és soha nem szabad megfeledkeznünk erről. Vállalnunk kell a küldetést, annak minden felelősségével, nehézségével, örömével és áldásával együtt.
De hogyan is tölthetik be a tanítványok küldetésüket? Hogyan töltötték be ebben a történetben? Néhány mozzanatra figyeljünk, és vegyünk példát a tanítványokról, segítséget jelenthet, hogyha megnézzük, ők mit tettek.
Először is figyeltek Jézusra, figyeltek az Ő szavaira, arra, amit mondott nekik. Ha nem figyeltek volna, nem tudták volna, hogy mit kell tenniük abban a bizonyos helyzetben. Ugyanígy vagyunk mi is, figyelnünk kell.

Persze a figyelem az mindig koncentrációt, erőfeszítést igényel, amit nem lehet megspórolni. Szükség van az akaratunkra, a tudatosságunkra. Igen, én figyelni akarok Jézus szavára, arra, hogy Ő mit mond nekem. Az sem biztos, hogy a szavai mindig ilyen konkrétak lesznek, a megbízatás utasítása mindig ilyen részletes lesz, de az biztos, hogy amit mond, az mindig elegendő a számunkra. Amit Jézus mond, az elegendő ahhoz, hogy teljesíteni tudjuk küldetésünket.
Másodszor azt olvassuk, hogy a tanítványok elmentek, felálltak és elindultak. És e mögött az egy szó mögött több üzenet is van. Az egyik például az, hogy nem késlekedtek. Nem olvassuk azt, hogy sok idő eltelt volna Jézus szavai és az ők cselekedetük között. Felálltak és elindultak, nem késlekedtek. Ugyanakkor ennek a szónak, hogy elmentek, nemcsak fizikai jelentése van. Jelenti ez azt is, hogy odaadom, ami az én részem, hogy megteszem azt, ami az én részem ebben a küldetésben. Lehet, hogy fizikailag egyhelyben vagyok, lehet, hogy otthon ülök, vagy éppen a betegágyon fekszem egy kórházban. De még így is lehet nagyon intenzíven betölteni a küldetésünket.
A tanítványok elmentek, fölálltak és elindultak – és ezt érthetjük jelképesen is. Aztán azt olvassuk, hogy úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik. Belegondoltam, és nagyon szomorúan gondoltam bele, hogy hányszor van az – ha csak a saját életemet nézem –, hogy nem úgy cselekszem, ahogy Jézus parancsolja nekem. Hányszor van az, hogy nem úgy cselekszünk, ahogy Jézus szeretné. Miért? – gyöngeségből, a körülmények miatt, hitetlenségből, majdnem hogy mindegy, hogy mi miatt, de valamiért nem teszzük meg, vagy nem úgy tesszük meg azt, amit Ő kér tőlünk.
Azt hiszem, hogy a hivő ember életének a legnagyobb nyomorúsága az, hogy nem úgy cselekszik, ahogy Jézus kéri tőle, parancsolja neki. Pedig tudná, hogy mit kellene tennie. Van azonban segítségünk. Ez is kiderül a történetből, és ez számomra nagyon-nagyon vigasztaló, bátorító és erőt adó. Jézus, amikor elküldi a tanítványait, azt mondja, hogy ha megkérdeznek titeket, mondjátok, hogy az Úrnak van szüksége arra a bizonyos szamárra. Az Úrnak van szüksége rá. Lehet az Úrra hivatkozni.
Amikor a küldetésünket teljesítjük és eljutunk valahova, akkor tudnunk kell, hogy nem mi vagyunk azok, akik először ott járunk, hanem az Úr már járt ott. Jézus már ott járt előttünk, nem nekünk kell az utat törnünk, hanem Ő az, aki már elkészítette az utat. Ő, az, Aki kinyitotta az ajtót, Aki ledöntötte a falakat. Ezért vagyunk könnyű helyzetben, hiszen nem egyedül vagyunk, mert Jézus mindig előttünk jár. Nagyon jó ezt tudatosítani, hogyha elindulunk, hogy teljesítsük a küldetésünket. Azon is

gondolkoztam még – bár ez nem derül ki a történetből –, hogy mi játszódhatott le a tanítványok fejében, amikor elindultak. Hogyan tekintettek erre a küldetésre? Lehet, hogy azt gondolták, hogy ez egy nagyon nehéz feladat. Hiszen az a szamár, amit el kell hozniuk, az mégis csak valakié, hogyan hozzuk el mi másnak a tulajdonát? Lehet, hogy majd, talán meg is akarnak verni minket. A másik evangéliumból kiderül, hogy valóban megkérdezik őket: miért kötitek el a szamarat? Elmondják, amit Jézus mondott nekik, és csak ezután engedik el őket.

Lehet, hogy a tanítványok veszélyesnek és kockázatosnak érezték a feladatot. De elképzelhető éppen az ellentétje is. Ennyi?! – kérdezték a tanítványok, ennyi lenne a feladat? Egy szamarat elhozni, az nem annyira felemelő dolog. Jézus csak ezzel bízott meg bennünket. Igazán bízhatta volna valaki másra is! Minket sokkal magasztosabb feladattal is megbízhatott volna, mert mi azt érdemelnénk.

Hiszem azt, hogy Jézus olyan küldetéssel bíz meg bennünket, ami személyre szabott. Amellett, hogy személyre szabott, se nem könnyebb, se nem nehezebb, se nem kisebb, se nem nagyobb, mint amit el tudunk végezni. És hiszem azt is, hogy a legjelentéktelenebbnek tűnő küldetés és megbízás is van olyan értékes, mint a leglátványosabb.

Ezért érdemes azon elgondolkodni, hogy mi lehet a mi szamarunk? – furcsa a kérdés, de talán mindjárt megértjük, hogy mire gondolok. A szamár vagy a szamárcsikó, amin egyébként addig még nem ült senki. Ezt kellett elhozni a tanítványoknak. Talán jelentéktelennek tűnik mindez. De Jézus fel tudta használni.

Mi lehet a mi szamárcsikónk? – amit oda tudunk hozni Hozzá, és ami jelentéktelennek tűnik talán. Ez a szamárcsikó lehet egy mosoly, egy jó szó másokhoz, lehet egy bizonyságtétel, lehet egy eldadogott imádság. Hiszem és bízom benne, hogy lehet egy igehirdetés is. Vigyük oda a mi szamárcsikónkat Jézushoz, amin nem ült még senki, amit csak Ő tud felhasználni, arra vár, hogy Ő felhasználja. És az Ő kezében a legértéktelenebb dolog is a legértékesebb lesz.

Vigyük hát oda neki azt, amit mi tudunk. Így tettek tehát a tanítványok, így teljesítették a küldetésüket, és azt hiszem, hogy tényleg példát vehetünk róluk.

Most szeretnék egy mai tanítványt idézni, aki ugyanígy tölti be a küldetését, ugyanígy figyel Jézusra, figyel a szavaira. Elindul, amikor Jézus ezt kéri tőle, úgy cselekszik, ahogy Jézus parancsolja neki. Tudja azt, tisztában van vele, hogy Jézus előtte járt az úton, és tisztában van azzal is, hogy bár a küldetés nem könnyű, de nem is nehezebb, mint amit el tud végezni. Olvastam egy könyvet Szenczi Sándorról, a Baptista

Szeretetszolgálat vezetőjéről, igazgatójáról, aki számos országba ment el azért, hogy a szeretetszolgálat önkénteseként támogatást, segítséget nyújtson az ott élőknek. Azoknak, akik szükségben vannak. Így jutott el például Afganisztánba, Irakba, Pakisztánba, Csecsenföldre, Albániába és lehetne sorolni még; érezzük az országnevekből, helységnevekből, hogy nem a legjobb vidékei a világnak. Katasztrófa- vagy háború sújtotta helyekre jutott el, ahol az emberek olyan nagy szükségben voltak, hogy az életüket kellett megmenteni. Ő elment, és vállalta ezt a küldetést. A könyvnek, ami róla szól, az a címe, hogy „Dögcédula és kereszt". Azért ez, mert a kereszt mellett a nyakában a dögcédulát ott hordta, hogy ha bármi történik vele, felismerhessék, illetve azonosíthassák. Vállalta az életveszélyt is, miközben a családja itthon várta és aggódott érte. Miért? – Bolond ez az ember? Vagy felelőtlen? Azt hiszem, hogy nem, csak küldetése van. Önmaga így vall erről. Hadd olvassam fel néhány gondolatát a könyvből: „Minden út végén úgy érzem, hogy tovább kell mennem. Valami hajt és űz. Hív, mert dolgom van még, hogy újra építsek, induljak, és újra tovább lépjek. Isten tudta, hogy miért hozott ebbe a világba. Miért ide?- mért engem? –és így. Annak ellenére, vagy éppen azért, hogy a feladat sokszor reménytelennek tűnik. Sokszor hallottam, hogy a szerelem elmúlik, ezt nem tudom elfogadni. Valahogy egyre szerelmesebb vagyok, Jézusba is, a feleségembe is, pedig most vad hajszolása van a rohanó időnek. És én nem akarok lemaradni."
Nem akarok lemaradni. – mondja ő. Nekünk valószínűleg nem kell háború sújtotta övezetekbe menni, az életünket kockáztatni. De a saját küldetésünket mi is csak ezzel a lelkülettel tudjuk betölteni. A tanítványok tehát betöltik a küldetésüket.
Harmadszor és végül azt a kérdést tegyük fel, hogy mi lesz ennek a következménye? Mi lesz annak a következménye, ha egy tanítvány betölti a küldetését? Hogy erre a kérdésre válaszoljunk, egy dolgot tisztán kell látnunk, hogy eddig a tanítványokról beszéltünk. Ez a történet, a virágvasárnapi történet, ugyanúgy, mint az evangélium összes története mégis csak elsősorban Jézus Krisztusról, az Isten Fiáról szól. Hiszen a tanítványoknak, bár nagyon fontos de csak átmeneti szerepük van.
Elhozzák a szamarat a csikójával, ráterítik a ruhájukat, Jézus pedig felül rá és bevonul Jeruzsálembe, a városba. Bevonul abba a városba, ahol passió vár rá. Életének utolsó hete következik, aztán pedig a kereszten az emberek bűneiért az életét adja ebben a városban – vagyis bevonul abba a városba, ahol a küldetését fogja beteljesíteni. Jézus Krisztus tökéletesen és hiánytalanul betöltötte a küldetését. A tanítványok szerepe pedig nem az, hogy ezt a küldetést kiegészítsék, hanem az, hogy rámutassanak.

A mi küldetésünk, az hogy a Messiás küldetésére mutassunk rá, hogy hirdessük, amit Ő tett, és így vegyünk részt az Ő küldetésében. Mert a Messiás nemcsak ott és akkor akart bevonulni egy városba, hanem tudjuk azt is, hogy most is, itt is be akar vonulni, be akar lépni emberek életébe. És nekünk, akiknek az életébe már belépett Jézus, az a küldetésünk, hogy odaadjunk mindent, ami ezt segíti. Hogy segítsük, így segítsük az Ő bevonulását mások életébe, odaadjunk mindent, vagyis odaadjuk magunkat teljesen Neki.

Mi lesz ennek a következménye? – kérdezem még egyszer. Az, hogy akik látják közeledni Jézust, azok az ugyanazt fogják kiáltani, mint ebben a történetben az emberek: *Áldott, aki jön az Úr nevében.* (Mt 21,9) Azok az emberek, akik látják közeledni Jézust, dicsőíteni fogják Őt, Akit az Atya Isten már megdicsőített. A történetben senki nem kérdi azt, hogy ki hozta el a szamarat? – mert nem ez a fontos, nem a tanítványok küldetése a legfontosabb, hanem az Úrnak a küldetése. A mi szerepünk is átmeneti, de nem szeretném lekicsinyelni ezt a küldetést. Küldetésünk nem más, mint rámutatni a Messiás küldetésére. Úgy tölthetjük be tehát ezt a küldetést, ahogyan a tanítványok tették. *A tanítványok elmentek és úgy cselekedtek, ahogyan Jézus parancsolta nekik.*

Jó lenne erre a mondatra, erre az igére mindig emlékezni. Az jutott eszembe, talán segítene, ha otthon a fürdőszobában a tükörre fölraknánk ezt a mondatot. Reggel, amikor fölkelünk és már annyira nyitva van a szemünk, hogy tudunk olvasni, ez lenne az első, amit elolvasnánk. *A tanítványok elmentek és úgy cselekedtek, ahogy Jézus mondta nekik.* Lehet, hogyha olvassuk, másképp fogunk szólni a házastársunkhoz, a gyerekeinkhez, a szüleinkhez, vagy hogyha kirakjuk a bejárati ajtóra, mielőtt elindulunk és elolvassuk ezt a mondatot, lehet, hogy másképp fog kezdődni a napunk a munkahelyen. Nap mint nap betölthetjük a küldetésünket, de nemcsak nap mint nap, hanem egész életünkben. Jó lenne, és ehhez kérjük Isten segítségét, hogy az életünk, földi életünk végén, amikor majd elhangzik az az utolsó kiáltás, akkor tudjuk azt mondani a saját küldetésünkről, amit Jézus Krisztus mondott az Ő küldetéséről, ott a kereszten: *Elvégeztetett*. (Jn 19,30)

Ámen.